

Fiskehandlerne til at drive deres Forretning, men det er i Virkeligheden saa. De ere henviste til en meget indskrænket Plads paa Rajen ved den gamle Havn, hvor de selv have opført nogle Træhuse til Fiskenes Lagring, Vækning og videre Forædling, men der er ikke Plads til mere, og der er meget for lidt Plads nu. Som Følge deraf ere en Del af Fiskehandlerne henviste til en helt anden Plads paa den modsatte Side af Havnen, men der er intet Slæbested, hvor de kunne faa deres Httfæde trukne i Vand eller faa dem ud igen, saa det er saa ubekvemt, som det vel kan tænkes. Derfor vil det være af meget stor Betydning for Fiskehandlerne, om de kunne faa en Plads, hvor de kunne være i No med deres Handel. Saa den ny Plads, som de ere henviste til, ville de opføre Bygninger ligesom paa den anden Plads, og det have de ogsaa faaet Tilladelse til af Havnekommissionen, men paa den Betingelse, at de skulle være villige til at tage dem bort igen, saa snart man finder, at denne Plads kunde være brugelig i andet Djemed, og det er dog en Selvfølge, at de ikke kunne være tjente med at opføre Bygninger, som maaste skulle tages væk igen om kort Tid. Det forekommer mig ogsaa, at de heller ikke forlange at faa denne Foranstaltning saadan rent uden Bederlag. De tilbyde at give en Leje af denne Plads saa stor, at den fuldstændig svarer til Renten af det Beløb, selve Anlægget skal koste. Om det kunde gøres billigere, kan jeg selvfølgelig ikke afgøre, men at der bør gøres noget, synes jeg er et fuldstændig berettiget Krav af Fiskehandlerne. Da de ikke selv maa faa Lov til at gøre noget, og Staten heller ikke vil gøre noget, kunne de ikke drive deres Forretning uden stort Tab. Den gamle Plads, de nu have, er yderst uheldig; for Kloakvandet fra Byen løber ud der og ødelægger Vandet, saa at Fiskene ikke kunne leve og dø meget hurtigt. Derfor er det i høj Grad nødvendigt at faa en anden Plads, hvor Fiskene kunne bevares i længere Tid, til de kunne faa dem pakke og eksporterede. Jeg kan saa godt forstaa, at Udvalget kan synes, at det er store Ofre, der bringes for Frederikshavns Havn. Det er ganske vist, at denne Havn har kostet betydelige Summer, og jeg kan godt forstaa, at naar der bliver ved at komme saadanne Krav, saa kan Finansudvalget nære Betæneligheder ved at blive ved og tænke som saa: Kan det dog aldrig høre op? Det kan jeg godt forstaa, og det kunde jo ogsaa være, at Havnen kunde være bygget noget billigere, men at der gøres saadanne Krav som dette, hydrører jo ikke fra, at Havnen har været

byr fra Oprindelsen af. Det er muligt, at der burde kunne spares noget den Gang, det er muligt, at den er bygget større end nødvendigt — det er i alt Fald min Mening, at den kunde være bygget noget mindre og dog tilfredsstillende — men det er nu en Gang gjort, og da vi nu have Havnen, forekommer det mig, at saa ere vi nøbte til at gøre de Beføstninger, der ere nødvendige for den Trafik, der er i denne Havn. Jeg maa derfor beklage, at Finansudvalget er kommet til det Resultat, og vil henstille, at det tager denne Sag op til fornyet Overvejelse til 3dje Behandling. At foreslaa her at stemme mod dette Vædringsforslag, mener jeg ikke kan nytte noget, da hele Udvalget er enigt derom, men jeg vil indstændig rette den Anmodning til Finansudvalget og den højtærede Minister, at de tage denne Sag op til fornyet Overvejelse til tredje Behandling og se at komme til det Resultat, at de faa en Bevilling til at gøre noget for Fiskehandelen i Frederikshavn. Hvorvidt Beløbet kan indskræntes noget, skal jeg ikke udtale mig om, men der maa i alle Tilfælde gøres noget, enten nu Staten gør det, eller der paa anden Maade undes Fiskehandlerne Ret til selv at gøre noget uden at være udsatte for, at den Beføstning, de saaledes faa, vil muligvis være spildt om ganske kort Tid. Dermed skal jeg anbefale, at dette Forslag, som Fiskehandlerne i Frederikshavn, tages op til fornyet Overvejelse til 3dje Behandling.

Blumme: Paa Finanslooforslaget findes under § 28, C. a. et Forslag, der lyder saaledes: „Til ekstraordinære Arbejder ved Esbjerg Havn 300,000 Kr.“ Den ærede Ordfører skænkede dette Forslag et Par Ord, der omtrent faldt sammen med det, der findes anført i Betænkningen under Nr. 307, nemlig at til disse ekstraordinære Arbejder ved Esbjerg Havn forbeholder Udvalget sig sin Stilling med Hensyn til Beløbet. Jeg kan ikke nægte, at denne Udtalelse har gjort mig en lille Smule nervøs med Hensyn til Sagens Realitet. Noget dæmpes min Nervøsitet derved, at den højtærede Minister tog Sagen med en knusende No, for han sagde ikke et eneste Ord derom. Det synes dog at være en temmelig betydelig Sag, naar man forlanger en Bevilling paa 300,000 Kr. til et Arbejde, der skal udføres i det løbende Aar. Naar Finansudvalget dertil siger, at det endnu ikke vil tage Stilling til Spørgsmaalet, maa Ministeren altsaa i dette Øjeblik formodes at staa uden at vide, hvor hans Forslag vil ende. Smidderitid bør man maaste af Ministerens No slutte, at Faren